

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Ίωάν. ιζ´1-13)
28 Μαΐου 2017

Ἡ σημερινή περικοπή τοῦ Εὐαγγελίου ἀποτελεῖ τμήμα τῆς μεγάλης ἀρχιερατικῆς προσευχῆς, πού ὁ Χριστός ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Θεὸ Πατέρα λίγο πρὸ τοῦ Πάθους του. Σὲ αὐτὴ διευκρινίζει ὁ Κύριος, ὅτι ἡ αἰώνιος ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὡς γνώση καὶ σχέση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ὡς μετοχὴ στὴ ζωὴ, στὸ πάθος καὶ στὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀνάστασή Του.

Ἡ ἰδέα γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ εἶναι ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι σὲ ὅλο τὸν κόσμο πιστεύουν σὲ αὐτή. Εἴτε εἶναι πιστοὶ κάποιας θρησκείας εἴτε ἄπιστοι, ὅλοι ἔχουν ἀντίληψη μιᾶς μετὰ θάνατον συνέχειας τῆς ζωῆς καὶ ἐπιβίωσης τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Στὸν Χριστιανισμό, σύμφωνα μὲ ὅσα ὁ Κύριος ἀναφέρει στὰ Εὐαγγέλια καὶ ὅπως ἡ παράδοση τῶν Πατέρων τὰ ἐρμήνευσε, ἡ αἰώνιος ζωὴ δὲν ἀφορᾷ μόνο σὲ μία μετὰ θάνατον συνέχιση τῆς ζωῆς, ἀλλὰ σὲ κάτι πρὸ βαθὺ καὶ πρὸ οὐσιαστικό. Πρῶτα πρῶτα στὸν Χριστιανισμό δὲν ὑπάρχει πλέον θάνατος. Αὐτὸς νικῆθηκε διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἐπειτα, αὐτὸ πού λέμε αἰώνιος ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ κοινωνίας μὲ τὸν Θεό, ἡ ὁποία ὅμως ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ συνεχίζεται, ὡς τέλεια, καὶ ὡς μακαρία καὶ ἀληθινὴ ζωὴ κοντὰ στὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό. Ἀφορᾷ στὴ γνώση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ὡς συμμετοχὴ στὴ ζωὴ καὶ τὴ δόξα Του. Ἡ αἰώνιος ζωὴ εἶναι τελικὰ ἡ κοινωνία ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ, εἶναι ἡ δωρεὰ τῆς δόξας Του στὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ἄνθρωποι στὴ μακαριότητα τῆς αἰωνότητας θὰ συμμετέχουν στὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἀνεκλάλητη χαρὰ τοῦ Παραδείσου, κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Ἐκεῖ, στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, δὲν θὰ ὑπάρχει θλίψη καὶ πόνος καὶ ταλαιπωρία καὶ ἀσθένεια καὶ θάνατος καὶ πένθος καὶ δάκρυα. Στὴν κατάσταση τῆς αἰωνίου ζωῆς τὰ πάντα θὰ εἶναι καινά. Θὰ βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀρετὴ, ἡ ὁμόνοια, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη: «τὰ πάντα ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ ἔσται. Πάντα εὐδία καὶ γαληνὰ, πάντα ἡμέρα καὶ λαμπρότης καὶ φῶς», ὅπως γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀποκάλυπτε τὴν πραγματικότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς ὅδευε πρὸς τὸ Πάθος καὶ πρὸς τὸν θάνατο. Παρόλα αὐτὰ ὁμιλεῖ γιὰ χαρὰ, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔχει καὶ μπορεῖ νὰ μεταδώσει καὶ στοὺς μαθητές του. Ἡ χαρὰ αὐτὴ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ψεύτικη καὶ

ἐπιφανειακὴ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία οὐδέποτε διαρκεῖ γιὰ πολὺ καὶ εἶναι πάντοτε συνυφασμένη μὲ τὸν πόνο. Ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ περνᾷ μὲν ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Σταυροῦ, ὅμως, ἐγκαθίσταται ἀδιατάρακτη πλέον στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε γνήσιου μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ καὶ προσφέρεται ὡς ἀτελεύτητη στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι καρπὸς ἀγῶνα καὶ δωρίζεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὡς ἐσωτερικὴ εἰρηνικὴ καὶ εὐφρόσυνη κατάσταση. Ὁ προαπαιτούμενος ἀγῶνας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν πίστη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση ἀπὸ τὴν ὑπακοὴν στὶς ἐντολές του, τὴν τήρηση τῆς συνείδησης, τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὴν φιλανθρωπία πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας. Ὁ κόσμος οὐδεμίαν σταθερὴν χαρὰν προσφέρει, διότι ὅλες οἱ τέρψεις μεταβάλλονται σὲ λύπες καὶ στεναγμούς. Τὸ μόνον σταθερὸ στοιχεῖο αὐτῆς τῆς ζωῆς εἶναι ὁ Σωτῆρας Χριστὸς καὶ ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι παραμονὴ του στὸν κόσμον. Ζῶντας κανεῖς σὲ κοινωνία μαζί του μπορεῖ νὰ χαρεῖ πραγματικά, νὰ χαρεῖ δηλαδὴ «ἐν Κυρίῳ» κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ζοῦμε καθὼς ἀρμόζει στὴν κλήση μας, δὲν ἐπηρεαζόμαστε ἀρνητικὰ ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τοῦ κόσμου καὶ δὲν πασχίζουμε νὰ βροῦμε παρηγοριὰ στὰ ἐφήμερα τῆς καθημερινότητος, τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἡδονῆς. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἐλπίδα μας βρίσκονται στὸν ἀγῶνα μίμησης τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι χαιρόμαστε καὶ ταυτόχρονα ἀναμένουμε τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς μας στὴν αἰωνιότητα τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]